

multigen have, hvis det forøvrigt faaer nogen vtrkelig Betydning og praktiff Anvendelse; jeg siger: hvis, thi dette er rigtignof det Punkt, hvorum jeg naerer meest Tvivl. Dette er imidlertid en Side af Sagen, som jeg ikke i dette Dieblif skal fordybe mig i, da ikke alle de Momenter, der i saa Henseende komme i Betragtning, i dette Dieblif staae mig klare. Efter hvad jeg har udviklet, skal jeg for mit Bedkommende ikke blot ikke modsætte mig det, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne syntes ikke at ville have betegnet som Loffemidler, men skulde gjerne endogsaa være tilbøielig til at gaae endnu videre end selve Forslagsstillerne. Disse Punkter skal jeg imidlertid ikke nu indlade mig paa, men jeg skal derimod tillade mig et Par Bemærkninger om en Bestemmelse, som ganske vist ikke er af ringe Betydning, nemlig Bestemmelsen i § 9. Det er af Forslagsstillerne allerede blevet antydet, at man neppe vilde kunne bruge Paragraphen i den Skikkelse, hvori den nu foreligger. Dette maa jeg ansee for aldeles utvivlsomt. Selv om man overhovedet gaaer ind paa den Tanke, som ligger til Grund derfor, troer jeg dog, at der under ingen Omstændigheder vil kunne være Tale om at bruge de Udtryk, som her ere brugte. Jeg skal ikke opholde mig ved, at jo for det Første den Ret, der her gives for det Tilfælde, at Bedkommende ikke har Livsarvinger, er meget mindre, end hvad der finder Sted allerede efter den gjældende Lovgivning, hvor efter jo Bedkommende har fuldstændig Frihed til at disponere over Formuen, naar der ingen Livsarvinger er. Men jeg tænker mig, at de Herrer have havt Die for dette Tilfælde, at Bedkommende har Livsarvinger, men selv i saa Tilfælde er denne Bestemmelse vistnok meget uheldig; thi det synes jo at være forudsat, navnlig da der er brugt det Ord i Paragraphen „forlods“, at den Person, som skal arve den substituerede Capital eller Fideicommisset, ogsaa vil være arveberettiget efter vedkommende Besidder; men dette er jo Noget, som ikke med Nødvendighed behøver at være Tilfældet, idet der jo meget vel kan være en agnattiff eller agnattiff-cognattiff Succession for Lehnet, saa at den, der er berettiget til Capitalen, ofte vil være en ganske

Anden end den tidligere Besidders Børn. Derhos er det jo ogsaa uklart, hvad der menes ved $\frac{2}{3}$ af Fordegodsset, om derved menes $\frac{2}{3}$ af Fordegodsset med de derpaa hvilende Forhæftelser eller dog med en forholdsviis Deel af de paa samme hvilende Forhæftelser, eller uden samme; det Første formoder jeg maa være Meningen, skjøndt det ikke staaer der; thi hvis der menes Fordegodsset uden Forhæftelser, saa vil dette muligviis kunne langt overstige Bedkommendes hele Formue. Men jeg troer overhovedet, selv aseeet fra disse og andre Indvendinger, der kunde gjøres imod Paragraphen, at denne Tanke egentlig ikke for tjener at imødekomes. Det er min Mening, at man i saa Henseende kan finde sig fyldestgjort ved det, den nugjældende Lovlov indeholder i § 27, idet herefter enhver Sædegaardseier har Ret til at betænke den, han vil tillægge Sædegaarden, med en større Deel af sin Formue — en Bestemmelse som Forslagsstillerne synes at have overseet ved den nævnte Paragraphs Affattelse. Sluttelig skal jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa et Punkt. Naar det tilstedes de paagjældende Fideicommissbesiddere — saaledes som her i Lovudkastet — at beholde Fideicommisscapitaler indstaaende i Fideicommisset imod Pant, og denne Ret fremdeles skal tilkomme de følgende Giere af Fordegodsset, saa vil det let sees, at det Tilfælde kan indtræffe, at Fideicommisset paa Grund af Bedkommendes Insolvents til at præstere de paagjældende Renter og Afdrag vil blive nødt til enten at lade Fordegodsset sælge ved Tvangsauktion under dets Værdi, hvorved der altsaa opstaaer Tab, eller selv at overtage Fordegodsset. Det kan være tvivlsomt, hvorvidt det er tilladeligt, at noget Saadant skeer, idet nemlig derved aabenbart paany nyt Fordegods vil blive henlagt under den døde Haand; men det er jo noget Uundgaeligt, naar man følger den foreslaaede Ordning, og jeg antager derfor, at man paa ingen Maade vil kunne komme bort derfra; men i saa Tilfælde var det rigtigst, at man udtrykkelig udtalte det i Udcastet, at dette vilde være tilladeligt. — De øvrige Bemærkninger, som jeg kunde have at gøre med Hensyn til de enkelte Punkter, skal jeg ikke